

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟ **Αρ. Φύλλου 48**

27 Φεβρουαρίου 2003

ΝΟΜΟΣ ΥΠ’ ΑΡΙΘ. 3116

Κύρωση της Διεθνούς Σύμβασης για την καταστολή τρομοκρατικών βομβιστικών επιθέσεων.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Εκδίδομε τον ακόλουθο νόμο που ψήφισε η Βουλή:

Άρθρο πρώτο

Κυρώνεται και έχει την ισχύ, που ορίζει το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, η Διεθνής Σύμβαση για την καταστολή τρομοκρατικών βομβιστικών επιθέσεων, η οποία υπογράφηκε από την Ελλάδα στη Νέα Υόρκη στις 12 Ιανουαρίου 1998, της οποίας το κείμενο σε πρωτότυπο στην αγγλική γλώσσα και σε μετάφραση στην ελληνική έχει ως εξής:

International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations of 24 October 1995,

Recalling also the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, annexed to General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, inter alia, "the States Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States",

Noting that the Declaration also encouraged States "to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter",

Recalling further General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to Supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, annexed thereto,

Noting also that terrorist attacks by means of explosives or other lethal devices have become increasingly widespread,

Noting further that existing multilateral legal provisions do not adequately address these attacks,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of such acts of terrorism, and for the prosecution and punishment of their perpetrators,

Considering that the occurrence of such acts is a matter of grave concern to the international community as a whole,

Noting that the activities of military forces of States are governed by rules of international law outside the framework of this Convention and that the exclusion of certain actions from the coverage of this Convention does not condone or make lawful otherwise unlawful acts, or preclude prosecution under other laws,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. "State or government facility" includes any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.

2. "Infrastructure facility" means any publicly or privately owned facility providing or distributing services for the benefit of the public, such as water, sewage, energy, fuel or communications.

3. "Explosive or other lethal device" means:

(a) An explosive or incendiary weapon or device that is designed, or has the capability, to cause death, serious bodily injury or substantial material damage; or

(b) A weapon or device that is designed, or has the capability, to cause death, serious bodily injury or substantial material damage

through the release, dissemination or impact of toxic chemicals, biological agents or toxins or similar substances or radiation or radioactive material.

4. "Military forces of a State" means the armed forces of a State which are organized, trained and equipped under its internal law for the primary purpose of national defence or security, and persons acting in support of those armed forces who are under their formal command, control and responsibility.

5. "Place of public use" means those parts of any building, land, street, waterway or other location that are accessible or open to members of the public, whether continuously, periodically or occasionally, and encompasses any commercial, business, cultural, historical, educational, religious, governmental, entertainment, recreational or similar place that is so accessible or open to the public.

6. "Public transportation system" means all facilities, conveyances and instrumentalities, whether publicly or privately owned, that are used in or for publicly available services for the transportation of persons or cargo.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally delivers, places, discharges or detonates an explosive or other lethal device in, into or against a place of public use, a State or government facility, a public transportation system or an infrastructure facility:

(a) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(b) With the intent to cause extensive destruction of such a place, facility or system, where such destruction results in or is likely to result in major economic loss.

2. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1.

3. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1 or 2; or

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1 or 2; or

(c) In any other way contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraph 1 or 2 by a group of persons acting with a common purpose; such contribution shall be intentional and either be made with the aim of furthering the general criminal activity or purpose of the group or be made in the knowledge of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender and the victims are nationals of that State, the alleged offender is found in the territory of that State and no other State has a basis under article 6, paragraph 1, or article 6, paragraph 2, of this Convention to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 10 to 15 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

(a) To establish as criminal offences under its domestic law the offences set forth in article 2 of this Convention;

(b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of those offences.

Article 5

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention, in particular where they are intended or calculated to provoke a state of terror in the general public or in a group of persons or particular persons, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature and are punished by penalties consistent with their grave nature.

Article 6

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

(a) The offence is committed in the territory of that State; or

(b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft which is registered under the laws of that State at the time the offence is committed; or

(c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence is committed against a national of that State; or

(b) The offence is committed against a State or government facility of that State abroad, including an embassy or other diplomatic or consular premises of that State; or

(c) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State; or

(d) The offence is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act; or

(e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established in accordance with paragraph 2 under its domestic law. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2.

5. This Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Article 7

1. Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence as set forth in article 2 may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 are being taken shall be entitled to:

(a) Communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which

is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) Be visited by a representative of that State;

(c) Be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 6, subparagraph 1 (c) or 2 (c), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to this article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraphs 1 and 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that such person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 8

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 6 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the

case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 9

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraphs 1 and 2.

5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between State Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 10

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with investigations or criminal or extradition proceedings brought in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

Article 11

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 12

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 13

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of testimony, identification or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences under this Convention may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent; and

(b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of this article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he was transferred for time spent in the custody of the State to which he was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with this article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 14

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international law of human rights.

Article 15

States Parties shall cooperate in the prevention of the offences set forth in article 2, particularly:

(a) By taking all practicable measures, including, if necessary, adapting their domestic legislation, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize, knowingly finance or engage in the perpetration of offences as set forth in article 2;

(b) By exchanging accurate and verified information in accordance with their national law, and coordinating administrative and other measures taken as appropriate to prevent the commission of offences as set forth in article 2;

(c) Where appropriate, through research and development regarding methods of detection of explosives and other harmful substances that can cause death or bodily injury, consultations on the development of standards for marking explosives in order to identify their origin in post-blast investigations, exchange of information on preventive measures, cooperation and transfer of technology, equipment and related materials.

Article 16

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its domestic law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 17

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 18

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction and performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its domestic law.

Article 19

1. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international humanitarian law.

2. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law, are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

Article 20

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by paragraph 1. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 21

1. This Convention shall be open for signature by all States from 12 January 1998 until 31 December 1999 at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 22

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 23

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 24

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at New York on 12 January 1998.

Διεθνής Σύμβαση για την Καταστολή
Τρομοκρατικών Βομβιστικών Επιθέσεων

Τα Κράτη Μέρη της παρούσας Σύμβασης,

Λαμβάνοντας υπ' όψιν τους σκοπούς και τις αρχές του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών σχετικά με τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας και την προαγωγή των σχέσεων φιλίας και καλής γειτονίας και της συνεργασίας μεταξύ των Κρατών,

Ανησυχώντας βαθιά για την παγκόσμια κλιμάκωση των τρομοκρατικών ενεργειών σε κάθε μορφή και εκδήλωση τους.

Υπενθυμίζοντας τη Διακήρυξη επ' ευκαιρία της πεντηκοστής Επετείου των Ηνωμένων Εθνών στις 24 Οκτωβρίου 1995.

Υπενθυμίζοντας επίσης τη Διακήρυξη για τα Μέτρα Εξάλειψης της Διεθνούς Τρομοκρατίας, που επισυνάφθηκε στην απόφαση 49/60 της Γενικής Συνέλευσης της 9ης Δεκεμβρίου 1994, στην οποία, μεταξύ άλλων, "τα Κράτη Μέλη των Ηνωμένων Εθνών επαναβεβαιώνουν επίσημα την κατηγορηματική καταδίκη όλων των ενεργειών, μεθόδων και πρακτικών τρομοκρατίας ως εγκληματικών και αδικαιολογήτων. από όπου και από όποιον κι αν τελούνται, συμπεριλαμβανομένων αυτών που διακυβεύουν τις φιλικές σχέσεις μεταξύ Κρατών και λαών και απειλούν την εδαφική ακεραιότητα και ασφάλεια των Κρατών".

Σημειώνοντας ότι η Διακήρυξη ενθάρρυνε επίσης τα Κράτη "να αναθεωρήσουν επειγόντως το πλαίσιο των υφισταμένων διεθνών νομικών διατάξεων για την πρόληψη, καταστολή και εξάλειψη της τρομοκρατίας σε όλες τις μορφές και εκδηλώσεις της, με σκοπό να διασφαλιστεί ότι υπάρχει ένα πλήρες νομικό πλαίσιο που καλύπτει όλες τις πτυχές του ζητήματος",

Υπενθυμίζοντας επίσης την απόφαση 51/210 της Γενικής Συνέλευσης της 17ης Δεκεμβρίου 1996 και τη Διακήρυξη για τη Συμπλήρωση της Διακήρυξης 1994 για τα Μέτρα Εξάλειψης της Διεθνούς Τρομοκρατίας, που επισυνάπτεται σε αυτήν.

Σημειώνοντας επίσης ότι οι τρομοκρατικές επιθέσεις μέσω εκρηκτικών ή άλλων φονικών μηχανισμών εξαπλώνονται όλο και περισσότερο.

Σημειώνοντας επίσης ότι οι υφιστάμενες πολυμερείς νομικές ρυθμίσεις δεν αντιμετωπίζουν επαρκώς αυτές τις επιθέσεις.

Πεπεισμένα για την επείγουσα ανάγκη βελτίωσης της διεθνούς συνεργασίας μεταξύ των Κρατούν για το σχεδιασμό και υιοθέτηση αποτελεσματικών και πρακτικών μέτρων για την πρόληψη τέτοιων τρομοκρατικών πράξεων, και για τη δίωξη και τιμωρία των δραστών τους.

Θεωρώντας ότι η εμφάνιση αυτών των πράξεων είναι θέμα σοβαρής ανησυχίας για το σύνολο της διεθνούς κοινότητας.

Σημειώνοντας ότι οι δραστηριότητες των στρατιωτικών δυνάμεων των Κρατών διέπονται από κανόνες διεθνούς δικαίου εκτός του πλαισίου της παρούσας Σύμβασης και ότι η εξαίρεση ορισμένων πράξεων από το πεδίο εφαρμογής της παρούσας Σύμβασης δεν παραβλέπει ούτε καθιστά νόμιμες πράξεις, που κατά τα άλλα είναι παράνομες, ούτε εμποδίζει τη δίωξη σύμφωνα με άλλους νόμους.

Συμφωνήσαν ως ακολούθους:

Άρθρο 1

Για τους σκοπούς της παρούσας Σύμβασης:

1. Ο όρος "κρατικές ή κυβερνητικές εγκαταστάσεις" σημαίνει οποιεσδήποτε μόνιμες ή προσωρινές εγκαταστάσεις ή μέσα μεταφοράς που χρησιμοποιούνται ή καταλαμβάνονται από εκπροσώπους του Κράτους, μέλη της Κυβέρνησης, του νομοθετικού ή δικαστικού σώματος ή από αξιωματούχους ή υπαλλήλους Κράτους ή κάθε άλλης δημόσιας αρχής ή φορέα ή από υπαλλήλους ή αξιωματούχους διακυβερνητικού οργανισμού σε σχέση με τα επίσημα καθήκοντα τους.

2. Ο όρος "εγκαταστάσεις υποδομής" σημαίνει οποιεσδήποτε δημόσιες ή ιδιωτικές εγκαταστάσεις που παρέχουν ή διανέμουν υπηρεσίες προς όφελος του κοινού, όπως ύδρευση. αποχέτευση, ενέργεια, καύσιμα η επικοινωνίες.

3. Ο όρος "εκρηκτικοί ή άλλοι φονικοί μηχανισμοί" σημαίνει:

(α) Εκρηκτικό ή εμπρηστικό όπλο ή μηχανισμό που έχει σχεδιαστεί, ή είναι ικανό, να προκαλέσει το θάνατο, σοβαρό σωματικό τραυματισμό ή σημαντική υλική ζημία, ή

(β) Όπλο ή μηχανισμό που έχει σχεδιαστεί, ή είναι ικανό, να προκαλέσει το θάνατο, σοβαρό σωματικό τραυματισμό ή σημαντική υλική ζημία μέσο) της απελευθέρωσης, διασποράς ή επίδρασης τοξικών χημικών, βιολογικών παραγόντων ή τοξινών ή παρόμοιων ουσιών ή ακτινοβολίας ή ραδιενεργού υλικού.

4. Ο όρος "στρατιωτικές δυνάμεις Κράτους" σημαίνει τις ένοπλες δυνάμεις Κράτους που είναι οργανωμένες, εκπαιδευμένες και εξοπλισμένες σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο με πρωταρχικό σκοπό την εθνική άμυνα ή ασφάλεια, και τα πρόσωπα που ενεργούν προς υποστήριξη αυτών των ενόπλων δυνάμεων που βρίσκονται υπό τις επίσημες διαταγές, έλεγχο και ευθύνη τους.

5. Ο όρος "τόπος δημόσιας χρήσης" σημαίνει τα τμήματα, κτιρίων, γης, οδού, υδάτινης οδού ή άλλου τόπου που είναι προσβάσιμα ή ανοιχτά σε μέλη του κοινού, είτε συνεχώς είτε περιοδικώς ή περιστασιακά, και περιλαμβάνει κάθε εμπορικό. επιχειρηματικό, πολιτιστικό, ιστορικό, εκπαιδευτικό, θρησκευτικό, κυβερνητικό, ψυχαγωγικό, προς αναψυχή ή παρόμοιο μέρος που είναι προσβάσιμο ή ανοιχτό για το κοινό.

6. Ο όρος "σύστημα δημοσίων μεταφορών" σημαίνει όλες τις εγκαταστάσεις, τα μέσα και τα όργανα, δημόσια ή ιδιωτικά, που χρησιμοποιούνται για δημοσίως διαθέσιμες υπηρεσίες για τη μεταφορά προσώπων ή φορτίων.

Άρθρο 2

1. Πρόσωπο τελεί αδίκημα υπό την έννοια της παρούσας Σύμβασης αν το πρόσωπο αυτό παράνομα και σκόπιμα παραδώσει, τοποθετήσει, πυροδοτήσει ή ενεργοποιήσει εκρηκτικό ή άλλο φονικό μηχανισμό σε ή προς δημόσιο χώρο, κρατική ή κυβερνητική εγκατάσταση, σύστημα δημόσιας μεταφοράς ή εγκατάσταση υποδομής:

(α) Με σκοπό να προκαλέσει θάνατο ή σοβαρό σωματικό τραυματισμό, ή

(β) Με σκοπό να προκαλέσει εκτεταμένη καταστροφή του εν λόγω χοίρου, εγκατάστασης ή συστήματος, όταν η εν λόγω καταστροφή καταλήγει ή είναι πιθανόν να καταλήξει σε μεγάλη οικονομική ζημία.

2. Πρόσωπο τελεί επίσης αδίκημα αν το πρόσωπο αυτό επιχειρήσει να τελέσει αδίκημα που αναφέρεται στην παράγραφο 1.

3. Πρόσωπο τελεί επίσης αδίκημα, αν το πρόσωπο αυτό:

(α) Συμμετέχει ως συνεργός σε αδίκημα που αναφέρεται στην παράγραφο 1 ή 2, ή

(β) Οργανώσει ή δώσει εντολή σε άλλους να τελέσουν αδίκημα που αναφέρεται στην παράγραφο 1 ή 2, ή

(γ) Συνεισφέρει με οποιοδήποτε άλλο τρόπο στην τέλεση ενός ή περισσότερων αδικημάτων που αναφέρονται στην παράγραφο 1 ή 2 από ομάδα προσώπων που ενεργούν με κοινό σκοπό. Η συνεισφορά αυτή προϋποθέτει πρόθεση και είτε γίνεται για την προώθηση της γενικής εγκληματικής δραστηριότητας είτε για σκοπό της ομάδας είτε γίνεται με επίγνωση της πρόθεσης της ομάδας να τελέσει το εν λόγο3 αδίκημα ή αδικήματα.

Άρθρο 3

Η παρούσα Σύμβαση δεν εφαρμόζεται όταν το αδίκημα τελείται εντός ενός μόνο Κράτους, όταν ο φερόμενος ως δράστης και τα θύματα είναι υπήκοοι του εν λόγω Κράτους, όταν ο φερόμενος ως δράστης βρίσκεται στην επικράτεια του εν λόγω Κράτους και όταν κανένα άλλο Κράτος δεν νομιμοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, ή το άρθρο 6, παράγραφος 2. της παρούσας Σύμβασης να ασκήσει δικαιοδοσία, με εξαίρεση ότι οι διατάξεις των άρθρων 10 έως 15 θα εφαρμόζονται, όπως αρμόζει, για τις περιπτώσεις αυτές.

Άρθρο 4

Κάθε Κράτος Μέρος υιοθετεί τα μέτρα που είναι απαραίτητα:

(α) Για να θεσπίσει ως ποινικά αδικήματα σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο, τα αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2 της παρούσας Σύμβασης,

(β) Για να καταστήσει αυτά τα αδικήματα αξιόποινα με κατάλληλες ποινές που λαμβάνουν υπ' όψιν τη σοβαρή φύση των αδικημάτων αυτών.

Άρθρο 5

Κάθε Κράτος Μέρος υιοθετεί τα μέτρα που είναι απαραίτητα, συμπεριλαμβανομένης, αν χρειάζεται, της εθνικής νομοθεσίας, για να διασφαλίσει ότι οι αξιόποινες πράξεις εντός του πλαισίου της παρούσας Σύμβασης, ιδίως όταν προορίζονται ή προμελετώνται για να προκαλέσουν κατάσταση τρόμου στο ευρύ κοινό ή σε ομάδα προσώπων ή σε συγκεκριμένα πρόσωπα, δεν δικαιολογούνται σε καμία περίπτωση από παραμέτρους πολιτικές, φιλοσοφικές. ιδεολογικές, φυλετικές, εθνικές, θρησκευτικές ή άλλες παρόμοιας φύσης και τιμωρούνται με ποινές σύμφωνες με τη σοβαρή φύση τους.

Άρθρο 6

1. Κάθε Κράτος Μέρος λαμβάνει τα μέτρα που είναι απαραίτητα για να θεμελιώσει τη δικαιοδοσία του επί των αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2 όταν:

(α) Το αδίκημα τελείται στην επικράτεια του εν λόγω Κράτους, ή

(β) Το αδίκημα τελείται επί πλοίου που φέρει τη σημαία του εν λόγω Κράτους ή σε αεροσκάφος που έχει νηολογηθεί σύμφωνα με τη νομοθεσία του εν λόγω Κράτους κατά το χρόνο τέλεσης του αδικήματος, ή

(γ) Το αδίκημα τελείται από υπήκοο του εν λόγω Κράτους.

2. Ένα Κράτος Μέρος μπορεί επίσης να θεμελιώσει τη δικαιοδοσία του επί τέτοιων αδικημάτων όταν:

(α) Το αδίκημα τελείται κατά υπηκόου του εν λόγω Κράτους, ή

(β) Το αδίκημα τελείται κατά Κρατικής ή κυβερνητικής εγκατάστασης του εν λόγω Κράτους στο εξωτερικό, συμπεριλαμβανομένης της πρεσβείας ή άλλων διπλωματικών ή προξενικών εγκαταστάσεων του εν λόγω Κράτους, ή

(γ) Το αδίκημα τελείται από άπατρι ο οποίος έχει τη συνήθη διαμονή του στην επικράτεια του εν λόγω Κράτους, ή

(δ) Το αδίκημα τελείται σε μια προσπάθεια να υποχρεωθεί το εν λόγω Κράτος να κάνει ή να μην κάνει κάποια ενέργεια, ή

(ε) Το αδίκημα τελείται σε αεροσκάφος που χρησιμοποιείται από την Κυβέρνηση του εν λόγο) Κράτους.

3. Κατά την επικύρωση, αποδοχή, έγκριση ή προσχώρηση στην παρούσα Σύμβαση, κάθε Κράτος Μέρος γνωστοποιεί στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών τη δικαιοδοσία που θεμελίωσε σύμφωνα με την παράγραφο 2 στο εθνικό του δίκαιο. Σε περίπτωση αλλαγής, το εν λόγω Κράτος Μέρος ενημερώνει αμέσως το Γενικό Γραμματέα.

4. Κάθε Κράτος Μέρος λαμβάνει επίσης τα μέτρα που είναι απαραίτητα για να θεμελιώσει τη δικαιοδοσία του επί των αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2 σε περιπτώσεις όπου ο φερόμενος ως δράστης είναι παρών στην επικράτεια του και δεν εκδίδει το πρόσωπο αυτό σε άλλα Κράτη Μέρη που έχουν θεμελιώσει τη δικαιοδοσία τους σύμφωνα με την παράγραφο 1 ή 2.

5. Η παρούσα Σύμβαση δεν αποκλείει την άσκηση ποινικής δικαιοδοσίας που έχει θεμελιώσει οποιοδήποτε Κράτος Μέρος σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο.

Άρθρο 7

1. Ένα Κράτος Μέρος, άμα τη λήψει πληροφοριών ότι ένα πρόσωπο που τέλεσε ή που φέρεται ότι τέλεσε αδίκημα που προβλέπεται στο άρθρο 2 μπορεί να βρίσκεται στην επικράτεια του, λαμβάνει τα μέτρα που είναι απαραίτητα σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο για να ερευνήσει τα γεγονότα που περιέχονται στις πληροφορίες.

2. Με την προϋπόθεση ότι οι περιστάσεις το απαιτούν, το Κράτος Μέρος στην επικράτεια του οποίου είναι παρών ο δράστης ή ο φερόμενος ως δράστης, λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο για να διασφαλίσει την παρουσία του εν λόγω προσώπου για το σκοπό της δίωξης ή έκδοσης.

3. Κάθε πρόσωπο σε σχέση με το οποίο λαμβάνονται τα μέτρα που αναφέρονται στην παράγραφο 2 δικαιούται:

(α) Να επικοινωνήσει χωρίς καθυστέρηση με τον πλησιέστερο αρμόδιο εκπρόσωπο του Κράτους του οποίου το πρόσωπο αυτό είναι υπήκοος ή το οποίο έχει διαφορετικά εξουσιοδοτηθεί να προστατεύει τα δικαιώματα του εν λόγω προσώπου ή. αν πρόκειται για απάτριδα, με τον εκπρόσωπο του Κράτους στην επικράτεια του οποίου διαμένει συνήθως το πρόσωπο αυτό,

(β) Να δεχθεί επίσκεψη από εκπρόσωπο του εν λόγω Κράτους.

(γ) Να ενημερωθεί για τα δικαιώματα του σύμφωνα με τις υποπαραγράφους(α) και (β).

4. Τα δικαιώματα, που αναφέρονται στην παράγραφο 3 ασκούνται σύμφωνα με τους νόμους και κανονισμούς του Κράτους στην επικράτεια του οποίου βρίσκεται ο δράστης ή ο φερόμενος ως δράστης, υπό τον όρο ότι οι εν λόγω νομοί και κανονισμοί πρέπει να επιτρέπουν την υλοποίηση των σκοπών που εξυπηρετούν τα δικαιώματα τα οποία χορηγούνται από την παράγραφο 3.

5. Οι διατάξεις των παραγράφων 3 και 4 θα ισχύουν με την επιφύλαξη του δικαιώματος κάθε Κράτους Μέρους που έχει αξίωση δικαιοδοσίας σύμφωνα με το άρθρο 6, υποπαράγραφος 1 (γ) ή 2 (γ), να καλέσει τη Διεθνή Επιτροπή Ερυθρού Σταυρού να επικοινωνήσει και να επισκεφθεί τον φερόμενο ως δράστη.

6. Όταν ένα Κράτος Μέρος, σύμφωνα με το παρόν άρθρο. συλλάβει ένα πρόσωπο, ενημερώνει αμέσως, απ' ευθείας ή μέσω του Γενικού Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών. τα Κράτη Μέρη που έχουν θεμελιώσει δικαιοδοσία σύμφωνα με το άρθρο 6. παράγραφος 1 και 2, και. αν το θεωρεί ενδεδειγμένο, κάθε άλλο ενδιαφερόμενο Κράτος Μέρος, σχετικά με το γεγονός ότι το πρόσωπο αυτό έχει συλληφθεί και σχετικά με τις περιστάσεις που δικαιολογούν την κράτηση του εν λόγω προσώπου. Το Κράτος που κάνει την έρευνα που προβλέπεται στην παράγραφο 1 ενημερώνει χωρίς καθυστέρηση τα εν λόγω Κράτη Μέρη σχετικά με τα πορίσματα της έρευνας και δηλώνει αν προτίθεται να ασκήσει τη δικαιοδοσία του.

Άρθρο 8

1. Το Κράτος Μέρος στην επικράτεια του οποίου βρίσκεται ο φερόμενος ως δράστης, στις περιπτώσεις στις οποίες εφαρμόζεται το άρθρο 6. αν δεν εκδώσει το εν λόγω άτομο, υποχρεούται, χωρίς καμία εξαίρεση και άσχετα αν το αδίκημα τελέστηκε στην επικράτεια του ή όχι, να υποβάλει την υπόθεση χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση στις αρμόδιες αρχές του με σκοπό τη δίωξη, μέσω διαδικασιών που είναι σύμφωνες με τους νόμους του εν λόγω Κράτους. Οι αρχές αυτές λαμβάνουν την απόφασή τους με τον ίδιο τρόπο όπως και στη περίπτωση κάθε άλλου αδικήματος σοβαρής φύσης, σύμφωνα με τη νομοθεσία του εν λόγω Κράτους.

2. Όταν το εθνικό δίκαιο ενός Κράτους Μέρους του επιτρέπει να εκδώσει ή άλλως να παραδώσει έναν από τους υπηκόους του μόνο υπό τον όρο ότι το άτομο θα επιστραφεί στο εν λόγω Κράτος για να εκτίσει την ποινή που θα επιβληθεί ως αποτέλεσμα της δίκης ή της διαδικασίας για την οποία ζητήθηκε η έκδοση ή η παράδοση του προσώπου, και το εν λόγω Κράτος καθώς και το Κράτος που ζητά την έκδοση του προσώπου συμφωνήσουν για την επιλογή αυτή και τους άλλους όρους που μπορεί να θεωρήσουν κατάλληλους, αυτή η υπό όρους έκδοση ή παράδοση είναι επαρκής για να απαλλαγεί από την υποχρέωση της παραγράφου 1.

Άρθρο 9

1. Τα αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2 θεωρείται ότι περιλαμβάνονται σ' αυτά για τα οποία χωρεί έκδοση σε κάθε συνθήκη έκδοσης που υφίσταται μεταξύ οποιοσδήποτε από τα Κράτη Μέρη πριν την έναρξη ισχύος της παρούσας Σύμβασης. Τα Κράτη Μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να συμπεριλάβουν τα εν λόγω αδικήματα ως αδικήματα για τα οποία χωρεί έκδοση σε κάθε συνθήκη έκδοσης που πρόκειται να συνάψουν μεταγενέστερα μεταξύ τους.

2. Όταν ένα Κράτος Μέρος, που εξαρτά την έκδοση από την ύπαρξη σχετικής συνθήκης, λάβει αίτημα έκδοσης από άλλο Κράτος Μέρος με το οποίο δεν έχει συνάψει συνθήκη έκδοσης, το Κράτος-αποδέκτης του αιτήματος μπορεί, κατ' επιλογή του. να θεωρήσει την παρούσα Σύμβαση ως τη νομική βάση για την έκδοση σε σχέση με τα αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2. Η έκδοση υπόκειται στις άλλες προϋποθέσεις που προβλέπει το δίκαιο του Κράτους-αποδέκτη του αιτήματος.

3. Τα Κράτη Μέρη που δεν εξαρτούν την έκδοση από την ύπαρξη συνθήκης αναγνωρίζουν τα αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2 ως αδικήματα για τα οποία χωρεί έκδοση μεταξύ τους, υποκείμενα στις προϋποθέσεις που προβλέπει το δίκαιο του Κράτους-αποδέκτη του αιτήματος.

4. Αν αυτό είναι απαραίτητο, τα αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2 θεωρείται, για τους σκοπούς της έκδοσης μεταξύ Κρατών Μερών, ότι τελέστηκαν όχι μόνο στον τόπο όπου έγιναν αλλά και στην επικράτεια των Κρατών που έχουν θεμελιώσει δικαιοδοσία σύμφωνα με το άρθρο 6. παράγραφοι 1 και 2.

5. Οι διατάξεις όλων των συνθηκών και συμφωνιών έκδοσης μεταξύ Κρατών Μερών σε σχέση με τα αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2 θεωρείται ότι τροποποιήθηκαν μεταξύ των Κρατών Μερών στο βαθμό που δεν είναι συμβατές με την παρούσα Σύμβαση.

Άρθρο 10

1. Τα Κράτη Μέρη παρέχουν το ένα στο άλλο το μεγαλύτερο δυνατό βαθμό συνδρομής σε σχέση με ανακρίσεις ή ποινικές διαδικασίες ή διαδικασίες έκδοσης που εγείρονται σε σχέση με τα αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2 συμπεριλαμβανομένης της συνδρομής για τη λήψη αποδείξεων που είναι στη διάθεση τους και είναι απαραίτητες για τη διαδικασία.

2. Τα Κράτη Μέρη εκτελούν τις υποχρεώσεις τους που απορρέουν από την παράγραφο 1. σύμφωνα με τυχόν συνθήκες ή άλλους συμφωνίες αμοιβαίας νομικής συνδρομής που μπορεί να υφίστανται μεταξύ τους. Αν δεν υπάρχουν τέτοιες συνθήκες ή συμφωνίες, τα Κράτη Μέρη παρέχουν το ένα στο άλλο συνδρομή σύμφωνα με το εθνικό τους δίκαιο.

Άρθρο 11

Κανένα από τα αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2 δεν θεωρείται, για τους σκοπούς της έκδοσης ή της αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής, ως πολιτικό αδίκημα ή ως αδίκημα που συνδέεται με πολιτικό αδίκημα ή ως αδίκημα με πολιτικά κίνητρα. Συνακόλουθα. το αίτημα έκδοσης ή αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής που στηρίζεται σε τέτοιο αδίκημα δεν μπορεί να απορριφθεί με μοναδικό λόγο ότι αφορά πολιτικό αδίκημα ή αδίκημα που συνδέεται με πολιτικό αδίκημα ή αδίκημα με πολιτικά κίνητρα.

Άρθρο 12

Κανένα σημείο της παρούσας Σύμβασης δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιβάλλει την υποχρέωση έκδοσης ή παροχής αμοιβαίας νομικής συνδρομής, αν το Κράτος Μέρος - αποδέκτης του αιτήματος έχει σοβαρούς λόγους να πιστεύει ότι το αίτημα έκδοσης για τα αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2 ή αμοιβαίας νομικής συνδρομής σε σχέση με τα εν λόγω αδικήματα έγινε με σκοπό τη δίωξη ή τιμωρία προσώπου λόγω της φυλής. θρησκείας, υπηκοότητας, εθνικής καταγωγής ή πολιτικής γνώμης του προσώπου αυτού ή ότι η συμμόρφωση με το αίτημα θα έβλαπτε τη θέση του εν λόγω προσώπου για οποιονδήποτε από τους λόγους αυτούς.

Άρθρο 13

1. Πρόσωπο που κρατείται ή εκτίει ποινή στην επικράτεια ενός Κράτους Μέρους, η παρουσία του οποίου σε άλ-

λο Κράτος Μέρος ζητείται με σκοπό τη μαρτυρία, αναγνώριση ή άλλη παροχή συνδρομής κατά τη λήψη αποδείξεων για τη διερεύνηση ή δίωξη αδικημάτων που προβλέπονται από την παρούσα Σύμβαση μπορεί να μεταφερθεί αν πληρούνται οι εξής προϋποθέσεις:

(α) Αν το πρόσωπο είναι ενήμερο και δώσει ελεύθερα την συγκατάθεση του, και

(β) Αν οι αρμόδιες αρχές και των δύο Κρατών συμφωνήσουν, υπό τους όρους που τα εν λόγω Κράτη θα θεωρήσουν ενδεδειγμένους.

2. Για τους σκοπούς του παρόντος άρθρου:

(α) Το Κράτος στο οποίο μεταφέρεται το πρόσωπο έχει την εξουσία και υποχρέωση να το φυλάξει υπό κράτηση, εκτός αν άλλως ζητηθεί ή εξουσιοδοτηθεί από το Κράτος από το οποίο μεταφέρθηκε το πρόσωπο,

(β) Το Κράτος στο οποίο μεταφέρεται το πρόσωπο εκπληρώνει χωρίς καθυστέρηση την υποχρέωση του να επιστρέψει το πρόσωπο στη φύλαξη του Κράτους από το οποίο μεταφέρθηκε, όπως προηγουμένως ή όπως αλλιώς έχει συμφωνηθεί, από τις αρμόδιες αρχές των δύο Κρατών,

(γ) Το Κράτος στο οποίο μεταφέρεται το πρόσωπο δεν μπορεί να ζητήσει από το Κράτος από το οποίο αυτό μεταφέρθηκε να κινήσει διαδικασία έκδοσης για την επιστροφή αυτού του προσώπου,

(δ) Ο υπό κράτηση χρόνος στο Κράτος στο οποίο μεταφέρθηκε το εν λόγω πρόσωπο προσμετράται στην ποινή που εκτίει στο Κράτος από το οποίο μεταφέρθηκε.

3. Το πρόσωπο, το οποίο πρόκειται να μεταφερθεί, σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος άρθρου, ανεξάρτητα από την υπηκοότητα του, δεν μπορεί να διωχθεί ή να κρατηθεί ή να υποβληθεί σε άλλο περιορισμό της προσωπικής του ελευθερίας στην επικράτεια του Κράτους στο οποίο αυτό μεταφέρεται για πράξεις ή καταδίκες προγενέστερες της αναχώρησης του από την επικράτεια του Κράτους από το οποίο μεταφέρεται, εκτός αν συμφωνήσει προς τούτο το τελευταίο αυτό Κράτος.

Άρθρο 14

Κάθε πρόσωπο το οποίο κρατείται ή σχετικά με το οποίο λαμβάνονται μέτρα ή διεξάγονται διαδικασίες σύμφωνα με την παρούσα Σύμβαση λαμβάνει εγγυήσεις δίκαιης μεταχείρισης. συμπεριλαμβανομένης της απολαυής όλων των δικαιωμάτων και εγγυήσεων σύμφωνα με το δίκαιο του Κράτους στην επικράτεια του οποίου το πρόσωπο αυτό είναι παρόν και τις ισχύουσες διατάξεις του διεθνούς δικαίου, συμπεριλαμβανομένου του διεθνούς δικαίου για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Άρθρο 15

Τα Κράτη Μέρη συνεργάζονται για την πρόληψη των αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2, και συγκεκριμένα:

(α) Λαμβάνοντας όλα τα εφικτά μέτρα, συμπεριλαμβανομένης, αν χρειαστεί, της προσαρμογής της εθνικής νομοθεσίας τους, για την πρόληψη και αντιμετώπιση της προετοιμασίας στις αντίστοιχες επικράτειες τους για την διάπραξη αυτών των αδικημάτων εντός ή εκτός της επικράτειάς τους, συμπεριλαμβανομένων μέτρων για την απαγόρευση στις επικράτειες τους παράνομων δραστηριοτήτων προσώπων, ομάδων και οργανώσεων που ενθαρρύνουν, υποκινούν, οργανώνουν, εσκεμμένα χρηματοδοτούν ή συμμετέχουν στη διάπραξη των αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2,

(β) Ανταλλάσσοντας ακριβείς και επαληθευμένες πληροφορίες σύμφωνα με την εθνική τους νομοθεσία. και συντονίζοντας διοικητικά και άλλα μέτρα που λαμβάνονται για την πρόληψη της τέλεσης των αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2.

(γ) Οσάκις απαιτείται, μέσω έρευνας και ανάπτυξης σχετικά με τις μεθόδους ανίχνευσης εκρηκτικών και άλλων βλαβερών ουσιών που μπορεί να προκαλέσουν θάνατο ή σωματικό τραυματισμό, μέσου διαβουλεύσεων για την ανάπτυξη προδιαγραφών σήμανσης των εκρηκτικών για την εξακρίβωση της προέλευσης τους σε μετεκρηκτικές έρευνες, μέσω ανταλλαγής πληροφοριών για προληπτικά μέτρα, συνεργασίας και μεταφοράς τεχνολογίας. εξοπλισμού και σχετικών υλικών.

Άρθρο 16

Το Κράτος Μέρος στο οποίο διώκεται ο φερόμενος ως δράστης, γνωστοποιεί σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο ή τις εφαρμοστέες δικονομικές διατάξεις, την τελική έκβαση της διαδικασίας στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, ο οποίος διαβιβάζει τις πληροφορίες στα άλλα Κράτη Μέρη.

Άρθρο 17

Τα Κράτη Μέρη εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις τους σύμφωνα με την παρούσα Σύμβαση με τρόπο σύμφωνο με τις αρχές της κυριαρχίας και εδαφικής ακεραιότητας των Κρατών καθώς και εκείνες της μη επέμβασης στις εσωτερικές υποθέσεις των άλλων Κρατών.

Άρθρο 18

Καμία διάταξη της παρούσας Σύμβασης δεν παρέχει σε Κράτος Μέρος το δικαίωμα να αναλάβει στην επικράτεια άλλου Κράτους Μέρους την άσκηση δικαιοδοσίας ή άλλων λειτουργιών που επιφυλάσσονται αποκλειστικά στις αρχές του άλλου Κράτους Μέρους από το εθνικό του δίκαιο.

Άρθρο 19

1. Καμία διάταξη της παρούσας Σύμβασης δεν θίγει άλλα δικαιώματα, υποχρεώσεις και ευθύνες των Κρατών και ατόμων σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, ιδιαίτερα τους σκοπούς και τις αρχές του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου.

2. Οι δραστηριότητες των ενόπλων δυνάμεων στη διάρκεια ένοπλης σύγκρουσης, όπως οι όροι αυτοί νοούνται σύμφωνα με το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο, και οι οποίες διέπονται από το δίκαιο αυτό, εξαιρούνται από τις ρυθμίσεις της παρούσας Σύμβασης, καθώς και οι δραστηριότητες των στρατιωτικών δυνάμεων ενός Κράτους κατά την άσκηση των επίσημων καθηκόντων τους, στο μέτρο που διέπονται από άλλους κανόνες διεθνούς δικαίου.

Άρθρο 20

1. Κάθε διαφορά μεταξύ δύο ή περισσοτέρων Κρατών Μερών σχετικά με την ερμηνεία ή εφαρμογή της παρούσας Σύμβασης η οποία δεν μπορεί να διευθετηθεί με διαπραγματεύσεις εντός ευλόγου χρόνου, υποβάλλεται σε διαιτησία μετά από αίτημα ενός εξ αυτών. Αν, εντός έξι μηνών από την ημερομηνία του αιτήματος διαιτησίας, τα μέρη δεν μπορούν να συμφωνήσουν για τη συγκρότηση της διαιτησίας, οποιοδήποτε από τα μέρη μπορεί να παραπέμψει τη διαφορά στο Διεθνές Δικαστήριο, μετά από αίτηση, σύμφωνα με το Καταστατικό του Δικαστηρίου.

2. Κάθε Κράτος μπορεί, κατά το χρόνο υπογραφής, κύρωσης. αποδοχής ή έγκρισης της παρούσας Σύμβασης ή προσχώρησης σε αυτή, να δηλώσει ότι δεν θεωρεί εαυτόν δεσμευμένο από την παράγραφο 1. Τα άλλα Κράτη Μέρη δεν δεσμεύονται από την παράγραφο 1 σε σχέση με οποιοδήποτε Κράτος Μέρος που εκφράζει αυτή την επιφύλαξη.

3. Κάθε Κράτος που έχει εκφράσει επιφύλαξη σύμφωνα με την παράγραφο 2 μπορεί, ανά πάσα στιγμή, να αποσύρει την επιφύλαξη με γνωστοποίηση προς τον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

Άρθρο 21

1. Η παρούσα Σύμβαση είναι ανοικτή για υπογραφή από όλα τα Κράτη από 12 Ιανουαρίου 1998 έως 31 Δεκεμβρίου 1999 στην Έδρα των Ηνωμένων Εθνών στη Νέα Υόρκη.

2. Η παρούσα Σύμβαση υπόκειται σε κύρωση, αποδοχή ή έγκριση. Τα έγγραφα κύρωσης, αποδοχής ή έγκρισης κατατίθενται στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

3. Η παρούσα Σύμβαση είναι ανοικτή για προσχώρηση από οποιοδήποτε Κράτος. Τα έγγραφα προσχώρησης κατατίθενται στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

Άρθρο 22

1. Η παρούσα Σύμβαση τίθεται σε ισχύ την τριακοστή ημέρα μετά την ημερομηνία κατάθεσης του εικοστού δεύτερου εγγράφου επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

2. Για κάθε Κράτος που κυρώνει, αποδέχεται, εγκρίνει ή προσχωρεί στη Σύμβαση μετά την κατάθεση του εικοστού δεύτερου εγγράφου επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης, η Σύμβαση τίθεται σε ισχύ την τριακοστή ημέρα μετά την κατάθεση από το εν λόγω Κράτος του εγγράφου επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησής του.

Άρθρο 23

1. Κάθε Κράτος Μέρος μπορεί να καταγγείλει την παρούσα Σύμβαση με γραπτή γνωστοποίηση προς τον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

2. Η καταγγελία αρχίζει να ισχύει ένα έτος μετά την ημερομηνία παραλαβής της γνωστοποίησης από τον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

Άρθρο 24

Το πρωτότυπο της παρούσας Σύμβασης, της οποίας το Αραβικό, Κινεζικό, Αγγλικό, Γαλλικό, Ρωσικό και Ισπανικό κείμενο είναι εξ ίσου αυθεντικά, κατατίθεται στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, ο οποίος αποστέλλει επικυρωμένα αντίγραφα της σε όλα τα Κράτη.

ΣΕ ΠΙΣΤΩΣΗ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ, οι υπογεγραμμένοι, δεόντως εξουσιοδοτημένοι από τις αντίστοιχες Κυβερνήσεις τους, υπέγραψαν την παρούσα Σύμβαση, που άνοιξε για υπογραφή στη Νέα Υόρκη στις 12 Ιανουαρίου 1998.

Άρθρο δεύτερο

Η ισχύς του παρόντος νόμου αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και της Σύμβασης που κυρώνεται από την πλήρωση των προϋποθέσεων του άρθρου 22 αυτής.

Παραγγέλλομε τη δημοσίευση του παρόντος στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και την εκτέλεση του ως νόμου του Κράτους.

Αθήνα, 25 Φεβρουαρίου 2003

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
Ν. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΚΗΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ
Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
Φ. ΠΕΤΣΑΛΝΙΚΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ
Μ. ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ

Θεωρήθηκε και τέθηκε η Μεγάλη Σφραγίδα του Κράτους

Αθήνα, 27 Φεβρουαρίου 2003

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Φ. ΠΕΤΣΑΛΝΙΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ